

W uzasadnieniu odwołania wnoszący odwołanie podnosi dwa zarzuty, dotyczące naruszeń prawa, których dopuszczono się w zaskarżonym wyroku, a które dotyczą wykładni art. 14, art. 106 ust. 2 i art. 107 ust. 1 TFUE, a także załączonego do TFUE protokołu 26 dotyczącego usług świadczonych w interesie ogólnym.

Wnoszący odwołanie podnosi w szczególności, że w zaskarżonym wyroku Sąd naruszył prawo:

- przekraczając granicę oczywistego błędu przy analizie różnych aktów dotyczących definiowania i powierzania usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym;
- nienależycie ograniczając „szeroki zakres uznania” państw członkowskich, jaki przysługuje im zarówno przy definiowaniu usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym, jak i przy ich „organizacji”, i który obejmuje określanie szczegółowych warunków świadczenia takich usług oraz wybór konkretnej technologii, bez względu na to czy decyzje te są zawarte w akcie definiującym usługę czy w odrębnym akcie;
- analizując obowiązujące prawo hiszpańskie, a przy tym przeinaczając treść badanych przepisów i orzecznictwa zawierającego ich wykładnię, interpretując je w sposób oczywiście sprzeczny z ich treścią i nadając określonym danym znaczenie, jakiego nie mają one w świetle innych danych;
- nie biorąc pod uwagę okoliczności, że zdefiniowanie usługi świadczonej w ogólnym interesie gospodarczym oraz „powierzenie” jej świadczenia jednemu lub kilku przedsiębiorstwom może nastąpić w jednym akcie bądź w kilku aktach;
- nie biorąc pod uwagę okoliczności, że zdefiniowanie usługi świadczonej w ogólnym interesie gospodarczym oraz „powierzenie” jej świadczenia nie wymaga posłużenia się konkretnym sformułowaniem czy wyrażeniem, ale przeprowadzenia analizy materialnej i funkcjonalnej; oraz
- uznając, że uzyskana rzekomo korzyść odpowiada łącznej wartości umów zawartych przez władze, bez uwzględnienia okoliczności, że wartość ta nie stanowi bezzwrotnej dotacji, ale wynagrodzenie za towary i usługi, jakie dane przedsiębiorstwo dostarcza państwu.

Skarga wniesiona w dniu 22 lutego 2017 r. – Komisja Europejska/Republika Grecka

(Sprawa C-93/17)

(2017/C 129/12)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Bouchagiar i B. Stromsky)

Strona pozwana: Republika Grecka

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że nie podejmując środków w celu wykonania wyroku Trybunału z dnia 28 czerwca 2012 r., Komisja/Grecja, C-485/10, EU:C:2012:395, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na podstawie tego wyroku i art. 260 ust. 1 TFUE;
- zasądzenie od Republiki Greckiej zapłaty na rzecz Komisji na rachunek „Zasoby własne Unii Europejskiej” okresowej kary pieniężnej w wysokości 34 974 EUR za każdy dzień opóźnienia w wykonaniu wyroku Trybunału z dnia 28 czerwca 2012 r., Komisja/Grecja, C-485/10, EU:C:2012:395, począwszy od dnia ogłoszenia wyroku, który zapadnie w niniejszej sprawie, do dnia wykonania wyroku z dnia 28 czerwca 2012 r.;
- nakazanie Republice Greckiej zapłaty na rzecz Komisji na rachunek „Zasoby własne Unii Europejskiej” ryczałtu uzyskanego poprzez pomnożenie dziennej kwoty w wysokości 3 828 EUR przez liczbę dni, które upłyną od dnia ogłoszenia wyroku z dnia 28 czerwca 2012 r. do dnia zakończenia naruszenia lub, w braku położenia kresu naruszeniu, do dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie;
- obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W dniu 2 lipca 2008 r. Komisja wydała decyzję 2009/610/WE dotyczącą pomocy C 16/04 (ex NN 29/04, CP 71/02 i CP 133/05) przyznanej przez Grecję przedsiębiorstwu Hellenic Shipyards SA. W decyzji tej Komisja uznała za niezgodne ze wspólnym rynkiem niektóre rodzaje pomocy przyznanej Hellenic Shipyards i nakazała odzyskanie tej pomocy wraz z odsetkami liczonymi do dnia całkowitego odzyskania pomocy państwa.

W dniu 8 października 2010 r. Komisja wniosła do Trybunału skargę o stwierdzenie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego na podstawie art. 108 ust. 2 TFUE (sprawa C-485/10). W dniu 28 czerwca 2012 r. Trybunał orzekł, że nie przyjmując w wyznaczonym terminie wszelkich środków koniecznych do wykonania decyzji Komisji 2009/610/WE z dnia 2 lipca 2008 r. dotyczącej pomocy C 16/04 (ex NN 29/04, CP 71/02 i CP 133/05) przyznanej przez Grecję przedsiębiorstwu Hellenic Shipyards SA oraz nie przedstawiając Komisji Europejskiej w wyznaczonym terminie informacji wymienionych w art. 19 tej decyzji, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 2, 3, 5, 6, 8, 9 i 11–19 owej decyzji.

W zakresie, w jakim Republika Grecka nie podjęła środków w celu wykonania wyroku Trybunału z dnia 28 czerwca 2012 r., uchybiła ona zobowiązaniom, które na niej ciążyą na podstawie tego wyroku i art. 260 ust. 1 TFUE.

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 15 grudnia 2016 r. w sprawie T-808/14, Hiszpania/Komisja, wniesione w dniu 3 marca 2017 r. przez Królestwo Hiszpanii

(Sprawa C-114/17 P)

(2017/C 129/13)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: M. J. García-Valdecasas Dorrego, pełnomocnik)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 15 grudnia 2016 r. w sprawie T-808/14, Królestwo Hiszpanii/Komisja Europejska;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 1 października 2014 r. w sprawie pomocy państwa SA. 27408 [(C 24/2010) (ex NN 37/2010, ex CP 19/2009)] przyznanej przez Królestwo Hiszpanii na wdrożenie naziemnej telewizji cyfrowej na odległych i mniej zurbanizowanych obszarach Kastylii-La Manchy;
- obciążenie drugiej strony postępowania kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Naruszenie prawa w odniesieniu do wykładni art. 1 spornej decyzji, sprzed jego zmiany, oraz zasad dobrej administracji i pewności prawa poprzez uznanie, że przepis ten dotyczy również dostawy sprzętu i że nie kreuje on żadnego nowego obowiązku po stronie Królestwa Hiszpanii.
2. Naruszenie prawa w odniesieniu do kontroli definiowania i stosowania przez państwa członkowskie instytucji usługi świadczonej w ogólnym interesie gospodarczym, zarówno w świetle pierwszego, jak i czwartego z kryteriów określonych w wyroku z dnia 24 lipca 2003 r., Altmark Trans i Regirungspräsidum Magdeburg (C-280/00, EU: C:2003:415).